

Mia Sheridan

Calder'ın

UMUDU

Çeviren
Asuman Yaşar

*Bu kitap Maegan'a ithaf edilmiştir.
Benim en birinci favorim ve bildiğim en muhteşem anne...*

Aquarius Efsanesi

Yunan efsaneleri, Ganymades'in sıradışı güzelliği olan Troyalı bir oğlan olduğunu anlatırlar. Bir gün Zeus onu görmüş ve onu sakisi yapmaya karar vermiş. Zeus, bir kartal kılığına girmiş ve genç oğlanı dünyadan kaparak ona köle olarak hizmet etmesi için tanrıların evine götürmüş.

En nihayetinde Ganymades'in canına tak etmiş ve günün birinde isyan çıkarıp tanrıları yemek yerken bütün şarabı ve suyu dökerek Zeus'un sakisi olmayı reddetmiş. Onun döktüğü sular dünyaya dşmiş, böylece günlerce durmayan yağmurlar sellere neden olmuş ve bütün yeryüzünü kaplamış.

Zamanla Ganymades, Yađmur Tanrısı Aquarius olarak onurlandırılmış ve yıldızların arasındaki yerini almış.

GİRİŞ

*“Bundan evvel gözlerini örten sis perdesini artık kaldırdım
ki, böylece sen de bir Tanrı ile ölümlü arasındaki farkı iyice
anlayabilesin.”*

—Homeros, İlyada

Otobüsten aşağı adımımı atar atmaz egzoz ve çöp kokusu tarafından saldırıya uğradım. Midem kalktı ve yakındaki çöp konteynerlerinin etrafa yaydığı kokudan kaçabilmek için mümkün olduğunca sola kaçtım.

Çöp yığınının en tepesinde duran, yarısı yenilmiş hamburger gözüme takıldı ve içgüdülerim neredeyse onu kapıp ağzıma tıkmama neden olacaktı ama yumruklarımı sıkıp yürümeye devam ettim. Çok açtım. Hem de acı verecek kadar açtım. Ama çöp yiyecek seviyeye henüz gelmemiştim. *En azından şimdilik.*

İstasyonun kapısını açıp loş mekânı gözlerimle taradım ve bir bilet gişesi aradım. Gideceğim yer için yol tarifine ihtiyacım vardı.

En azından dışarıdaki dünyada her şeyin üzerinde etiketi vardı. Bu kelimeler aklımdan geçerken birden yoğun bir kederle doldum. Sırtımı dikleştirdim ve içeri girdim.

Bilet gişesinin yerini buldum ve bir sonraki otobüsü bekleyen insanların arasından geçerek ilerlemeye başladım. Sarkan bir pantolon ve fazlasıyla büyük bir kapüşonlu giymiş genç bir adamla kısa bir an göz göze geldim. Gözleri hafifçe büyüdü ve yanımda yürüyebilmek için bana doğru koşarak geldi.

“Selam bebeğim, kaybolmuş gibisin. Yardım edebilir miyim?”

Etrafına yaydığı tuhaf kokuyu soluyarak hafifçe başımı salladım. Üzerinde acımsı bir ot kokusu vardı. Yüzüne hızlıca bir bakış attım. Bu kadar yakından gözlerinin kırmızılığı ve gözkapaklarının hafifçe kapalı olduğu gözümünden kaçmamıştı. Ona baktığımda bana bakışlarını, beni baştan ayağa inceleyişini ve görüntümü hafızasına kazıdığını görebiliyordum.

Hızlandım. Çaresiz göründüğümü biliyordum. Zaten *çaresizdim*. Korkmuş, kaybolmuş, kedere boğulmuş ve dış görünüşümün altında yatan, konuşulmayan bir ıstırabın içindeydim. Yardıma ihtiyacım vardı. Bu dünyaya ait değildim ve bunun apaçık farkındaydım. Ama yanımda yürüyen bu adamın bana yardım edecek türde biri olduğunu düşünecek kadar da saf değildim.

“Hiç eşyan yok mu, bebeğim? Neden öyle? Kalacak yerin var mı bakalım?” Uzandı ve yüzüme düşen saçlarımı çekti. Dokunuşu, irkilerek geriye sıçramama neden oldu. Yürümeye devam ettim. Şimdi daha da hızlanmıştım. Korku damarlarımda doluyordu, boş olan midem panik hissiyle bulanmaya başlamıştı.

“Lanet olsun, altın gibi saçların var. Melek gibi de bir yüzün. Prenseslere benziyorsun. Sana bunu söyleyen olmuş muydu hiç?”

Boğazımdan biraz kahkahayı biraz da hıçkırığı andıran bir ses yükseldi. Onu içeride tutmak ve ağzımdan kaçırmamak için derin bir nefes aldım. Adam yanıma doğru iyice yaklaşırken kalp atışlarım biraz daha hızlandı. Ona çarpmamak için kendimi sola doğru biraz daha kaymaya zorladım. Yan tarafıma baktığımda adamın beni loş bir koridorda bakım dolabına benzeyen bir yere doğru yönlendirmeye çalıştığının fark ettim. Beni kolumdan yakaladığında, yardım edebilecek birileri ya da kaçabileceğim bir yer var mı diye deli gibi etrafıma bakınıyordum. Kafamı kaldırıp kısılmış gözlerinin içine baktım. Şimdi çenesi kasılmıştı. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, “Beni iyi dinle, prenses. Senin gibi bir kızın sunabileceği çok şey vardır. Ben bir işadamıyım. Ne iş yaptığımı duymak ister misin, prenses?”

Kaçmak için seçeneklerimi değerlendirirken başımı bir kez

daha hararetle iki yana salladım. Bağırabilirdim. Çevrede bana yardım edebilecek düzgün biri olmalıydı. Ona karşı koymayı de-neyebilirdim. Ama bu kadar zayıf ve bu kadar yorgunken bana karşı çabucak üstünlük kurabilirdi. Tam o sırada ince ceketimin ve pamuklu tişörtümün üzerinden bastırıldığı keskin objenin ucunun bana battığını hissettim. *Aman Tanrım, yan tarafıma bir bıçak dayamıştı.* Başımı eğdim ve önce bana doğrulttuğu küçük gümüş bıçağa, sonra da yeniden gözlerinin içine baktım. Şimdi bakışla-rında kararlılık ve heyecanla iç içe geçmiş bir şeyler parlıyordu.

“Benimle gel, prenses. Böylece bunu senin üzerinde kullan-mama gerek kalmaz. Teklifimi beğeneceğine söz veriyorum. İçinde istediğin kadar para olacak. Parayı seviyor musun, pren-ses? Parayı kim sevmez, değil mi?”

“Ellerini hemen onun üzerinden çek, Eli,” dedi derin bir ses arkamızdan. Başımı Eli’yla aynı anda çevirdim ve kolları iki ya-nında, yüzünde neredeyse sıkılmış bir ifade olan iriyarı bir adam gördüm. Boynunun sol tarafından yukarı doğru çıkan ve çene-sinde biten tasarımlara ve renklere bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Erkeksi kolları da aynı karmaşık şekillerle kaplıydı.

“Bu iş seni alakadar etmez, Paul,” dedi Eli tükürür gibi.

“Sen öyle san. Ne zaman bir hamamböceğiyle karşılaşsam onu ayakkabımın altında eziveririm. Hamamböcekleri canımı sı-kar. Sen bir hamamböceğisin, Eli. O kızı bırak yoksa seni otobüs istasyonundaki bütün diğer hamamböcekleri görsün diye bura-cıkta eziveririm.” Paul’ün bakışları bizim üzerimizden ayrılmadı ancak Eli başını sağa çevirdi. Bakışlarını takip ettim. Hemen sağ tarafımızda, istasyonun ön kısmında hiçbir şey olmamış gibi oturan, tıpkı onun gibi giyinmiş bir grup adam bize doğru bakıp sırtıyordu.

Eli yeniden Paul’e döndü ve kavrayışının hafifçe gevşediğini hissettim. Bu durumdan iğrenirmiş gibi bir ses çıkardı ve beni sert bir şekilde Paul’e doğru itti. “Elimde bunun gibi bir sürü sürtük var. Bunu sen al.” Sonra arkasını döndü ve geldiğimiz yöne doğru yürümeye devam etti.

Paul'ün eli bileğimi kavradı ve o beni girişe doğru arkasından sürüklerken boğazımdan bir şaşkınlık nidası kaçırıldı. Ona karşı koydum. Ancak bir ayı kadar güçlüydü ve benim girişimim onu biraz olsun yavaşlatmamıştı. "Lütfen," dedim. "Lütfen, beni bırak." Sesim isterik çıkmıştı.

Kapıdan dışarı çıktık, açık havadaki parlak ışık gözlerimi bir kez daha kısmama neden oldu. Paul bileğimi bırakıp bana doğru döndü. "Sen bir kaçak mısın?"

Topuklarım otobüs istasyonunun duvarına değene kadar geri geri gittim. "Bir kaçak mı?" dedim söylediğini tekrarlayarak.

Paul bir dakika kadar beni inceledi. "Evet, kaçıyor musun? Seni arayan birileri var mı?"

Başımı yavaşça iki yana salladım. Sorusu zar zor kontrol altına aldığım ıstırabımın bir kısmının gözeneklerimden sızmasına neden olmuştu. "Hayır. Hayır, kimse beni aramıyor. Lütfen, ben sadece buradan gitmek istiyorum."

"Adın ne senin?" diye sordu. Şimdi sesinde daha nazik bir ton vardı.

Gözlerimi kırarak ona baktım. "Eden," dedim fısıldayarak.

Paul gözlerini kıstı. "Nereye gidiyorsun, Eden?"

Ona baktım ve sert dış görünüşünün arkasında gözlerinde yatan endişeyi gördüm. Düzensiz bir nefes verdim. "Grant ve Rothford Şirketi."

"Grant ve Rothford Şirketi mi? Kuyumcu dükkânına mı?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet. Bana oraya nasıl gidebileceğimi söyleyebilir misin?"

"Buradan sadece on blok uzakta. Nasıl gidileceğini sana tarif ederim. Ama sonra bir daha buraya geri dönmeyeceksin, beni duydun mu? Burası genç ve yalnız bir kıza uygun bir yer değil. Sanırım bunu sen de anlamışsındır, değil mi?"

Dudağımı ısırıp başımı salladım. "Buraya geri dönmem." Eğer her şey planladığım gibi giderse, bu gece bir otel odasında uyuyor olacaktım. Karnım doymuş olacaktı ve nihayet rahatça ağlayabilecektim.

Paul parmağıyla sokağın aşağısını işaret etti. “Anacaddeye çıkana kadar bu yöne ilerle, sağa dön ve altı blok ilerle. Sağında dükkâmı göreceksin.”

Bir nefes verdim. “Teşekkür ederim, Paul. Çok teşekkür ederim. Ayrıca beni hamamböceğinden kurtardığın için de teşekkür ederim.” Ona hafifçe gülümsemeye çalıştım, ardından dönüp bana işaret ettiği yöne doğru yürümeye başladım.

Tam köşeyi dönmek üzereyken Paul bana seslendi. Dönüp soran gözlerle ona baktım. “Bu dünyada hamamböceklerinden çok, onları ezenler var.”

Başımı yana eğip bir anlığına bu söylediğini düşündüm. “Problem şu ki, Paul,” dedim nazıkçe, gözlerine bakarak, “hamamböcekleri dünyanın sonu geldiğinde bile sağ kurtulabilirler.”

Ben köşeyi dönüp yoluma devam etmeden önce Paul bana kafası karışmış küçük bir tebessümle bakmıştı.

Sokağa varıp da aradığım tabelayı bulduğumda, buz gibi olmuş elim otomatik olarak kot pantolonumun cebine gitti ve üzerimdeki tek değerli şeyi, arkasında Grant ve Rothford Şirketi yazan ağır altın madalyonu kavradı. Bloğun geri kalanını ağır adımlarla geçtim. Açlığa, soğuğa ve yorgunluğa artık karşı koyamıyordum.

Kapıyı iterek açtım ve içeriyi dolduran hoş sıcaklıkla karşılaştım. Gideceğim yere varmış olmanın getirdiği rahatlıkla ve üşümüş vücudumu saran ısının zevkine vararak sadece bir anlığına orada öylece durup nefes aldım. Daha sonra, satış yaptıkları tezgâha doğru ilerlemeye başladım. Ancak teşhir masalarının önünden geçerken sağ tarafımda, iki bölmenin arasına yerleştirdikleri çiçekler sanki bölmelerin kadife iç yüzeyinde yüzüyormuş gibi bir illüzyon yaratan cam bir mücevher kutusu dikkatimi çekti. Birdenbire durdum. Daha yakından bakabilmek için yaklaştım ve gözlerim fal taşı gibi açılırken ânında göz yaşlarıyla doldular.

İçgüdüsel olarak kutuya doğru uzandım. Bunlar gündüzsefalarıydı. Onları tabii ki tanıyacaktım, dikkatle bastırılmış ve bir naylon poşette saklanmış elli iki tanesi ceketimin iç cebinde duruyordu. Madalyon, çiçekler ve yuvarlak, pembe renkli çakıl taşı kaçmadan önce yanıma alabildiğim son şeylerdi. Bana onu hatırlatan sadece bunlardı. Daha önceden bildiğim ne varsa arkamda bırakmıştım. Boğazımda bir yumru oluştu ve üzerime öyle yoğun bir keder çöktü ki beni yere sereceğini sandım. Cama dokunmak için elimi uzattım. Parmak ucum o çok iyi tanıdığım çiçeğin koyu mavi renkli yaprağının kenarında dolaştı. Ama vücudum bitkindi, yorgundu, açtı ve elim istemsizce sarsılarak kutunun hemen yanında duran kristal vazoya çarpıp onu devirdi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi sarsılan vazo benim başarısız kurtarma girişimime rağmen düştü. Yere çarptı ve ayaklarımın hemen dibinde paramparça oldu. Hızla ve sesli bir şekilde nefesimi içime çektim. Başımı çevirdiğimde bir kadın söylenerek bana doğru geliyordu. “Hayır! Waterford olamaz!” Elleri yüzüne giderken dudakları sıkıca birbirine bastırılmış hâlde, kırılmış cam yığınının önünde duruyordu.

“Çok özür dilerim,” dedim nefesim kesilerek. “Kazara oldu.”

Kadın ofladı. Manikürü iyi yapılmış, güzel bir kadındı. Koyu gri takımının içinde oldukça şık görünüyordu. Saçları zarafetle toplanmıştı ve yüzü kusursuz makyajı sayesinde çarpıcı görünüyordu. Onun önünde küçülmüştüm. Nasıl görüldüğümün farkındaydım. Bir çamaşırlıktan çalınmış ve benden daha iri birine ait olduğu apaçık belli olan kıyafetler giyiyordum. Üç gündür yıkanmamıştım. Saçım başım dağılmıştı ve karman çorman hâlde yüzüme ve sırtıma dökülüyordu. Zarafetten çok çok uzaktı. Kadın beni baştan ayağa süzdü.

“Kaza ya da değil, bunun bedelini ödemen gerecek.”

Omuzlarım düştü. “Hiç param yok,” diye fısıldadım, etrafıma bakınırken yanaklarım kızarmıştı. Dükkânı gezinen birkaç müşteri rahatsız olarak başka tarafa baktılar. Birazcık da olsa onurumun kaldığını görmek beni neredeyse şaşırtıyordu.

Cebimden altın madalyonu çıkardım. “Bunu satmayı umu-

yordum ve belki hakkında biraz bilgi alabilirim diye düşünmüştüm,” dedim kadına neredeyse bana yardım etmesi için yalvararak. *Lütfen bana yardım et. Çok korkuyorum. Çok acı çekiyorum. Ve pek çok açıdan kırılmış hâldeyim.*

Ellerini kalçasına dayadı ve önce madalyona, ardından yüzüme ve sonra tekrar madalyona baktı. Daha sonra madalyonu elimden alıp ışığa doğru tuttu. Ardından yeniden bana baktı. “Şansın varmış ki bu altın. Muhtemelen kırdığın vazonun parasını ödemeye yetecektir.” Madalyonu manikürlü parmaklarının arasında döndürmeye devam ederken ona bakıyordu. “Sana bunun hakkında bir bilgi verebilmemizin bir yolu yok maalesef. Üzerinde herhangi bir işleme veya kişisel bir şey yok.” Kadın omuzunun üzerinden dönüp, müşterisiyle ilgilenmeyi yeni bitiren ve tezgâhın arkasından çıkan bir adama baktı. Ona yerdeki kristal parçalarını işaret ederek, “Phillip, ben bu... kızın icabına bakarken bunu temizletir misin?” dedi.

“Tabii ki,” dedi Phillip meraklı gözlerle bana bakarak.

Kadını tezgâha kadar takip ettim. “Ben bunu tartarken sen burada bekle. Bununla birlikte kullanılan zincir sende, değil mi?”

Başımı salladım. “Hayır, sadece madalyon var.”

Tezgâhın önünde bekledim, ellerim önümdeki camın üzerinde duruyordu. Ancak ellerimin gözle görülür bir şekilde titrediğini fark edince tezgâhın üzerinden geri çekip avuçlarımı birbirine sürterek zihnimle vücudumu sakinleştirmeye çalıştım. Kalbim göğsümün derinlerinde atıyordu. Korku ve umutsuzluk boğazıma yükseldi ve yutkunmamı zorlaştırdı.

Arkama baktım. Kadın dükkânın arka tarafına açılan bir kapıdan girmişti. Aramızdaki camdan onun yaşlı bir adamla konuştuğunu görebiliyordum. Adam bana bakarken alnı kırıştı ve başını salladıktan sonra bakışları yeniden elinde tuttuğu şeye çevrildi. Kadın kapıdan çıkıp benim beklediğim yere, tezgâhın arkasına geri döndü. “Sana madalyon için 1200 dolar verebiliriz. Bu fiyat vazonun ederinin çok az altında. Ama sorun çözülsün diye sana bu konuda indirim yapacağız.”

Midemdeki safra boğazıma kadar yükseldi. “Lütfen, benim o paraya ihtiyacım var,” dedim sesimi yükselterek. “Bu sahip olduğum tek şey.”

“Gerçekten çok üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yok. Vazonun ücreti ödenmek zorunda. Bu masrafı göz ardı edemeyiz. Burada iş yapıyoruz.”

“Lütfen!” dedim yeniden, bu kez sesim daha yüksek çıkıyordu. Ellerimi sert bir şekilde tezgâha vurdum. Kadın irkildi ve dudaklarını birbirine bastırarak bana doğru eğildi böylece ben geriye çekildim.

“Polisi aramama gerek var mı, küçükhanım?” dedi alçak ama sert bir sesle. Dudakları neredeyse hareket bile etmiyordu.

Korku damarlarıma doldu ve geriye çekilirken hafifçe sendeledim. Şiddetle başımı sallıyordum. “Hayır,” diye ciyakladım. Derin bir nefes aldım. “Lütfen, ben sadece... başka hiç param yok ve o madalyon...”

Derin bir nefes daha aldım. Bu kadının ve dolanıyormuş gibi yapan ancak aslında bizim aramızdaki konuşmayı dinleyen etrafımızdaki diğer müşterilerin önünde ağlamayı reddediyordum. “Sahip olduğum tek şey o madalyon. Bu akşam kalacak bir yer bulmak için ondan gelecek paraya ihtiyacım var. Lütfen,” diye bitirdim acınacak hâlde.

Kadının gözlerinden sempati olduğunu düşündüğüm bir şey geçti ancak hemen ardından sırtını dikleştirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve “Üzgünüm, benim yapabileceğim bir şey yok. Elm Sokağı’nda bir evsizler barınağı var. 1400. Blok’ta. Önünden birkaç kez geçtim. Şimdi senden burayı terk etmeni rica ediyorum.”

Çok hasta, yorgun ve savaşamayacak kadar kırgın bir kalple başımı önüme doğru eğdim. Para ve güvenli bir yerde kalma şansımı nasıl bu şekilde ziyan edebilmişim? Artık değerli hiçbir şeyim kalmamıştı. Hem de hiçbir şey. Sırtımdaki çalıntı kıyafetler, cebimdeki kurutulmuş çiçekler ve minik çakıl taşı hariç hiçbir şeyim yoktu. Döndüm ve sanki bir sis bulutunun içindeymişim gibi bütün umudumu yitirmiş hâlde dükkânı terk ettim.

Bir müddet, belki de saatlerce şehrin sokaklarında dolandım. Ne kadar olduğundan emin bile değildim. Giderek zayıf düştüm ve adımlarım yavaşladı. Bir bank görünce durdum ve üzerine oturup kollarımı kendime doladım. Artık akşam karanlığı çökmeye başlamış ve hava daha da serinlemişti. Ceketimse beni sıcak tutamayacak kadar inceydi.

Gücün nereden geliyor, Gündüzsefam? diye sorardı bana.

Senden, derdim, gülümseyip onu daha da yakınımaya çekerek.

Ama o artık burada yoktu. Şimdi gücümü nereden bulacaktım?

Kafamı kaldırıp sağ tarafımdaki sokak tabelasına baktım. *Elm Sokağı*. Derin bir nefes verdim. Biraz daha yürüyebilecek gücüm var mıydı? Evet, diye düşündüm, gidebilirdim – bir kap sıcak yemek ve bir yatak için, her ne kadar bu bir evsizler barınağında da olsa. Bu geceyi geçirebilir ve daha sonrası için bir plan yapabilirdim. Belki barınaktakilerden biri bana nereden iş... *ya da başka bir şey* bulabileceğimi söylerdi.

Ayağa kalktım ve Elm Sokağı'na doğru yürüdüm. 1400. Blok'a ulaşmak için duyduğum kararlılığın hemen ardından harekete geçmiştim. Dişlerim takırdıyordu. Kollarımı yeniden kendime doladım ve üzerime esen rüzgâra karşı başımı eğdim.

Önümde bir kuyruk belirdi ve boynumu uzatıp parmak uçlarımda yükselerek, önümde duran insanların üzerinden bunun barınak olup olmadığını anlamaya çalıştım.

"Uyuyacak bir yer mi arıyorsun?" diye sordu, uzun sıranın sonunda duran ve üzerinde kirli bir ceketle dağınık beyaz saçları olan yaşlı bir adam.

Başımı salladım. Dişlerim şimdi daha çok takırdıyordu.

"Burası sadece erkekler için," dedi. "Ama senin gibi güzel bir kız muhtemelen şuradaki arka sokakta iyi para kazanabilir." Başıyla arka tarafı işaret etti. Sonra bana bakıp kıkırdadı.

İşte yine karşıma çıkmıştı. Seks. Belli ki değerli bir şeyim vardı. Bunu bir an için bile olsa değerlendirmeye almadığımı söylemek isterdim. Ama deli gibi acıkmıştım ve üşüyordum. Boş olan

midemi doyurmak ve soğuktan korunmak için yapmayacağım şeylerin listesi her geçen saniye kısalıyordu.

Gururumdan geriye kalan son parçayı da yanıma alıp arkamı döndüm.

Bir akarsu kaynağının yanında, ılık güneş ışıklarının altında o beni bekliyordu. *Seni bekleyeceğim. Ama umarım uzun süre beklerim.*

Gözyaşları yanaklarımdan aşağı akmaya başlamadan evvel ancak bir blok kadar ilerleyebildim. Panik duygusu içimi kaplamaya başlamıştı. *Ah, hayır, hayır. Ağlayamazsın. Eğer ağlarsan, kontrolünü kaybedersin.* Bu düşünce, içinde bulunduğum durumun korkunçluğunu gün yüzüne çıkarmıştı. Birilerine ihtiyacım vardı. *Herhangi birine.* Etrafta yürüyen bir sürü insan vardı ama ben onların hiçbirine ait değildim, onlar da bana ait değildi. Beni görmüyorlardı bile. Umurlarında değildim. Bu ihtiyaç çok büyük bir acıyı da beraberinde getirmişti. Bir merdiven basamağının üzerine oturdum, başımı dizlerimin üzerine koydum ve ağlamaya başladım.

“Küçükhanım?” İrkilerek başımı kaldırdım ve gözyaşlarının yaktığı gözlerimi karşımdaki takım elbise giymiş yaşlı adama çevirdim. Gözümden akan yaşları elimden geldiğince tutmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve elimle yanaklarımı silerek kendime çekidüzen vermeye çalıştım.

“Ben Grant ve Rothford Şirketi’nin sahibiyim,” dedi adam alçak sesle ve durumdan oldukça rahatsız görünerek.

O zaman aklım başıma geldi. Bu adam, satıcı kadının cam kapının arkasında konuştuğu adamdı. *Sahibi.* Olamaz, yoksa vazo için ona daha fazla borçlu olduğuma mı karar vermişti? Şimdi polisi arar mıydı? Polise gidemezdim. Gidemezdim.

Hızla ayağa kalktım. Dünya kararıp tamamen silinmeden önce sadece iki adım atmayı başarabildim.

BİRİNCİ KİTAP

Arkadya

*“Biz lanetlendiğimiz için her şey daha güzel.
Bir daha asla şimdiki kadar güzel olamayacaksın.
Bir daha asla burada olamayacağız.”*
—Homeros, İlyada

BİRİNCİ BÖLÜM

Calder – On Yaşında

Buraya bir salı günü geldi. Bunu anımsıyordum çünkü o gün fasulye tarlalarını suluyorduk. Fasulye tarlaları sadece haftanın üçüncü gününde sulanırdı.* Beyaz jipi görmeden önce motorunun sesini duymuştum. Kafamı kaldırıp baktığımda virajı dönüyor ve arkasından toz kaldırarak bizim olduğumuz tarlalara doğru geliyordu. Gözlerimi kıstığımda sürücü koltuğunda oturan Hector Bias'ı ve yolcu koltuğundaki sarışın bir kafayı görebiliyordum. Parlak çöl güneşinden korunmak için elimi gözlerime siper ederek aracın içini daha iyi görmeye çalıştım. Ama ön cama vuran güneş ışıkları net bir şey görmemi engelliyordu. Ayrıca aradaki mesafe de çok fazlaydı.

“Hector geri döndü!” diye bağırdım.

“Şişt, Calder,” diye azarladı annem. “Hector senin çok çalıştığını görürse mutlu olur.” Ama bize doğru yaklaşan jipe bakarken yüzünde bir gülümseme belirmişti. Ardından yeniden işine döndü. Gözlerimi devirdim ve ona dil çıkardım. Ama hemen onun ardından ben de eğilip fasulyelere yüz yirmimizi de besleyecek kadar büyümeleri, güçlenmeleri ve uzamaları için ihtiyaç duydukları suyu vermeye devam ettim.

O günden sonra onu bir daha görmedim. Ana locada Hector'la

---

* Amerika ve Kanada başta olmak üzere kimi ülkelerde haftanın ilk günü pazar kabul edilir. –y/nn

birlikte yaşıyordu. O, Hector'ın kutsanmış olanıydı – biz, yani Hector'ın insanları Cennet Bahçeleri'ne tanrılar tarafından kabul edildiğimizde, üst katlardaki en yüksek mertebeye eriştiğimizde Hector'ın yanında duracak olan geliniydi.

Ama hepimiz onu görmek istiyorduk. Herkes büyük sel olduğunda ve dünyanın sonuna geldiğimizde, Hector'la birlikte ön saflarda yer alacağı önceden bildirilmiş olan kadını merak ediyordu. Onun bir anlamda bizim cennete giriş biletimiz olduğunu tahmin ediyordum.

Hector'ın onu bir hac ziyaretinde bulduğu haberi bize ilk eş Miriam Anne tarafından bildirilmişti. Hector neredeyse iki yıl boyunca bizden uzakta yaşamış ve sadece ayda iki kez ziyaretimize gelmişti. Böylece gelininin eğitiminden ve onun ailemizdeki görevine hazır olduğundan emin olmak istemişti. Kızın önünde çok büyük bir görev vardı.

O yüzden nihayet bizimle tanıştırlacağı gün, bizim için önemli bir gündü. Kirli iş pantolonlarından çabucak kurtulmuştuk. Erkekler ve oğlan çocukları belleri bağlı pantolonlar giyerken kadınlar ve kızlar da uzun etek ve bol bluzlarını giymişlerdi. Arizona yazları çok sıcak olduğundan tabii ki genellikle tişörtümü çıkarır ve boynuma elime geçen bez parçasını bağlardım. Böylece çalışırken yüzümdeki teri silebilirdim. Kumaşın elde yapılmış malzemesi çoğunlukla yüzümü kaşındırsa da gözlerime tuzlu ter damlalarının kaçmasından iyiydi. Diğer oğlanlardan bazıları da şimdi aynı şeyi yapıyor ve bu kendi fikirleriymiş gibi davranıyorlardı ki bunun benim açımdan bir önemi yoktu. Sonuçta bu, dünyanın en büyük icadı falan değildi.

Temiz bir tişört ve temiz bir pantolon giydikten sonra annem arkamdan, "Tam zamanında dön, Calder!" diye bağırırken iki odalı küçük ağaç kulübemizin ön kapısından koşarak dışarı çıktım.

"Döneceğim!" diye bağurdım diğer kulübelerin arasında ilerlerken boğazımı temizleyerek. Sesimin pürüzlü, sert bir tonu olduğunu biliyordum ve bazen bağırarak boğazımı acıtıyordu.

Annem üç yaşındayken durmadan ağladığımı ve bunun boğazımı mahvettiğini söylemişti. Ağlama maratonuna neyin sebep olduğunu hatırlayamadığımı ama bir gün sanki daha fazla mutsuz olmama kararı aldığımı ve ondan sonra sustuğumu söylemişti. Mutsuzluğu taşımanın tabiatımda olmadığını söylüyordu. Sanırım bu doğrudu çünkü artık kendimi üzgün hissetmediğimden emindim.

Xanderların kulübesinin arka kapısını çaldım ve on altı yaşındaki kız kardeşi Sasha uzun kahverengi saçları sırtına dökülmüş hâlde bana kapıyı açtı. Bakışlarımla onu baştan ayağa süzdüm ve sonra yüzüne baktım. "Selam Sash," dedim kaşlarımı kaldırarak. Mümkün olduğunca dik durmaya çalışarak boyumu onun kine eşitlemeye çalıştım.

Sasha gözlerini devirdi ve omuzunun üzerinden arkasına doğru baktı. "Xander," diye seslendi. "Küçük dostun gelmiş."

"Küçük mü?" diye sorguladım, hakarete uğramış gibi. "Bilmeni isterim ki bu yaz yedi buçuk santim uzadım. Babam duvara işaretledi."

Sasha dudaklarını ısırıyor. Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. Tam o sırada Xander hızla onun yanından geçip kolumdan yakaladı ve beni ardından koşturmuştu.

"Vay anasını!" diye huysuzlandım çamurlu patikalar boyunca yürürken. Topladığı bitkileri arkasından çektiği arabaya yığılmış olan Willa Anne'ye çarpmaktan kıl payı kurtulmuştu.

Kadın arkamızdan bağırarak bir şeyler söyledi. Ancak pek çok dişi eksik olduğunu için onu anlamak her zaman zordu. Sanırım bu duruma iyi gelecek şifalı bir ot yoktu.

Xander sonunda durdu. Yetişip yanına vardığımda omuzunu yumrukladım. Gülerek bir sonraki yumruğumdan kendini koruyabilmek için kaçtı. "Dur bakalım, bana iyi davranmak isteyeceksin." Etrafına bakındı ve bana yaklaşıp, "Bak ne aşırıdım," diye fısıldadı. Avucunu açıp bana içindeki dört küp şekeri gösterdi.

"Bekçi istasyonundan mı?" diye sordum ben de etrafıma ba-

kınarak. Xander ikisini benim avucuma koydu. İkisini birden ağzıma atıp dişlerimle ezerken ağzıma ve dilime yayılan tatlılıkla inledim.

Xander beni yürüyüş yolundan çektii, durdu ve bana dönerek yüzüme baktı. Ona soran gözlerle bakıyordum. Ağzım konuşmak için fazlasıyla şekerle doluydu. “Ne?” diye geveledim, omuzlarımı silkerek.

“Tanrım, Calder. Senin neyin var böyle? Bir şeyin keyfini çıkarmayı bilmez misin? Bir daha ne zaman şeker yiyebileceksin? İkisini de aynı anda yalayıp yuttun. Şapşal kafa.” Sonra beni itti ve geriye doğru sendeledim. Gülüp ağzımdaki şekeri düşürmek için kendimi zor tutuyordum.

Xander küp şekerlerden birini baş ve işaretparmağının ucuyla tuttu, ağzına götürüp diliyle nazikçe yaladı, sonra da konuşabilmek için şekeri ağzından uzaklaştırdı. “Görüyorsun ya, Calder, iyi bir şey bulduğunda, uzun süre tadını çıkarmalısın,” diye buyurdu son kelimeyi uzatarak. Tam o sırada, şekeri yeniden ağzına götürmesine fırsat kalmadan, etrafımızda koşan başıboş köpeklerden ikisi yanından koşarak geçerken ona çarpıp dengesini kaybetmesine ve elindeki şekerleri yere düşürmesine neden oldu. Köpekler şekerlerin üzerinden geçerek onları toprağa buladı ve sonra havlayarak uzaklaştılar.

Bir müddet, ezilmiş ve ayaklarımızın altındaki toprağa karışmış şekerlere baktım, sonra da onun şok geçiren ağzı açık yüzüne.

Öyle bir kahkaha attım ki düşmemek için önüme eğilmek zorunda kaldım.

Kafamı kaldırıp Xander’a baktım ve yüzündeki şok ifadesi, kahkahalara boğulmadan önce yerini dudacağının kenarında küçük bir kıvrıma bırakmıştı. Sonra ikimiz birlikte ikinci güneşinin altında uluyarak gülmeye başlamıştık.

Arkadaşım Xander’ın özelliğı buydu, kendine nasıl güleceğini bilirdi. Bunun hâlâ pek çok yetişkinin öğrenmesi gereken bir özellik olduğunu düşünüyordum.

“Ay hadi, şeker kokulu,” dedi Xander ve herkesin deli gibi

görmek istediği yeni gelini yakından görebilmek için iyi bir yer kapmak istediğimiz ana locaya doğru yürümeye başladı.

“Yüzünün bir meleğe, vücudunun bir tanrıçaya benzediğini duydum,” dedi Xander saygıyla.

Başımı salladım. “Kehanet öyle diyordu.”

“Akademi Ödülleri’ndeki şu kadınlara benzediğine bahse girerim,” diye tahmin etti Xander. Birkaç ay önce aşırıldığı *People Magazine*’i hayal etmeye çalışırken gözlerimi kıstım. Xander’ın yaşadığı kulübenin arkasında birlikte baktığımız, içinde ellerinde küçük adam şeklinde altın bir heykelcik tutan makyajlı, uzun, parlak renkli elbiseler giyen hanımefendilerin olduğu şu dergiyi.

Omuzumu silktim. “Hayır, Hector onlardan biriyle evlenmez,” dedim. “Onlar çok...” Duraksadım ve ailemiz için fazla olabilecek bir özelliklerini düşündüm. “Renkli,” diye karar verdim ardından, o kadar büyük bir akademik ödülü kazanmak için fazlasıyla akıllı olmalarına rağmen.

Xander gözlerini devirdi. “Evet, bunu biliyorum. Ne demek istediğimi biliyorsun, onların güzel yüzlerinden birini düşün ve sonra da ona Miriam Anne’nin kıyafetlerinden birini giydir.”

İkimiz de bir an için sessiz kaldık. Sıkıcı ve yaşlı olan Miriam Anne’yi asık suratıyla gri bol elbisesinin içinde hayal ediyordum. Xander’a baktığımda yüzünü buruşturduğunu gördüm. Anlaşılan o da aynı şeyi hayal etmiş ve bu kıyaslama pek hoşuna gitmemişti.

“Her neyse,” dedi kaşlarını çatmayı bırakarak. “Birkaç dakikaya göreceğiz.”

Konsey üyelerinin yaşadığı ana locada toprağın üzerine yerleştirilmiş kütüklerden birinin üzerine çöktüğümüzde güneş tepemize vuruyordu. Hector’ın gelini tapınağa gitmek için geçerken, oturduğumuz yerden daha iyi görülebilir diye hesap etmiştik.

Xander eline bir çomak aldı ve sandaletli ayaklarımızın dibinde bir çukur kazmaya başladı. Birkaç dakika sonra kafasını kaldırıp bana bir bakış attı ve “Bahse girerim biraz karamela şe-

keri çalabilmek için hiç kimse fark etmeden içeriye sızabilirim. Pencereden içeri baktım. Sanki bir önemi yokmuş gibi şekerleri etraftaki kâselerin içine koymuşlar,” diye fısıldadı.

Ona elimden geldiğince onaylamadığımı gösteren bir bakış atmaya çalıştım. “Konseyden... Hector’dan çalmak günah olur. Bütün ihtiyaçlarımızı o karşılıyor.”

Xander elindeki çomakla şekiller çizmeye devam ettiği yere baktı. “Sadece merak ediyorum... *Onlar* ne zaman isterlerse şeker yiyebiliyor da biz... neden bekçi istasyonundan ödünç almak zorunda kalıyoruz?”

Yakınıımızdaki bir çomağı elime aldım ve ben de toprağa bir şeyler çizmeye başladım. Xander’ın sorusuna verebileceğim bir cevabım yoktu bu yüzden sessiz kaldım. Ayrıca ona, asla iade etmeyeceğimiz şeyleri almanın ödünç almak olmadığını da hatırlatmamayı seçmiştim.

Xander topluluğumuzu güvende tutan ekibin bir parçasıydı. Ne zaman bir fırsatını bulsa eyalet parkına giden yoldan birkaç kilometre aşağıdaki bekçi istasyonuna kaçar ve orada küp şekerden, magazin dergilerine kadar pek çok güzel şey bulurdu. Hatta bir defasında biraz Coca-Cola bulduğu bile olmuştu. Tarlaların yakınıındaki ağaçlık alanda bir kutudan sırasıyla yudumladığımız tatlı, köpüklü sıvıdan hâlâ canım çekiyordu. Bu yaptığımızın doğru olmadığını biliyordum. Ama bunun Hector’ın insanları gelip onu Cennet Bahçeleri’ne götürecekleri zaman geride kalmamıza sebep olacak kadar büyük bir günah olmadığını düşünüyordum. Benim de sıklıkla ortak olduğum Xander’ın küçük hırsızlıklarının bedelini ödemek için de normalden daha çok iş yapmaya çalışırdım.

“Konsey üyeliği için seçildiğimde ve çalışmak için dışarıya gönderildiğimde ofisime bir fıçı dolusu karamela şekeri koyacağım,” dedim gülerek. “Birazını da sana getireceğim.”

Xander güldü. “Harika bir gün olur eminim ama aramızda konsey üyeliğine seçilecek kadar akıllı biri varsa o da benim.”

Burnumdan güldüm. “Eğer planın buysa bir an önce Cennet

Bahçeleri'ne gitmeye ve oradaki tanrılarda karamela şekeri olması için dua etmeye başlayalım.”

Xander'ın yüzü hülyalandı ve sırtını arkamızdaki kütüğe dayadı. “Bahse girerim Cennet Bahçeleri karamela şekerinden yapılmıştır.”

Bunu bir dakika kadar düşündüm ve kulağa o kadar da kötü gelmediğine karar verdim. Başlarda güzel olabilirdi ama bir süre sonra karamela şusu ve karamela busu insanın içine fenalıklar getirebilirdi... Muhtemelen her şey de yapış yapış olurdu ve o zaman da sonsuza dek karamelanın içinde hapis kalırdık ve...

Monoton bir şekilde gevezelik etmeye devam eden Xander'ın sesi düşüncelerimi böldü ve elimdeki çomakla toprağa yaptığım çizime devam ettim. “...karamela bulutları ve karamela çiçekler ve karameladan evler ve karamela eşyalar...”

Birdenbire küçük çocuksu bir kıkırdama duyduk ve başımızı yukarı çevirip baktığımızda konsey üyelerinden birinin çocuğu gibi duran sarı saçlı bir kafanın pencereden çabucak içeri kaçtığını gördük. Yüzünde benim gibi kafası karışık bir ifade belirmiş olan Xander'a baktım. Sonra aniden bir kadının, “Dışarıda kim var öyle?” dediğini ve tepemizdeki pencerenin çarparak kapatıldığını duyduk.

Bir saniyelğine kocaman açılmış gözlerle Xander'la birbirimize baktık ve hemen ardından da yerimizden fırlayıp koşmaya başladık.

Tam da tahmin ettiğimiz gibi kalabalık, ağaçtan yapılmış geniş tapınağı çoktan doldurmuştu. Bütün işçiler gibi Xander ve ben de geride oturmak zorundaydık. Ana locanın dışında yakalandığımız için ikimiz de söyleniyorduk. Şimdi aşırı kalabalık binaya geri dönmeden önce prensesi yakından görmemiz de mümkün olmayacaktı. Ön tarafa kurulmuş, konsey üyelerinin oturduğu ve Hector'ın vaaz verdiği platformu görebilmek için boynumuzun tutulması gerekecekti.

Çoğu zaman işçiler tapınakta bir arada dururlardı. Ekenler ve sulayıcılar, hayvanlara çobanlık edenler ve topluluğumuzun güvenliği için çalışan gözcüler sol tarafta toplanırlardı ve öğretmenler, dokumacılar, terziler ile inşaat işçileri sağ taraftaydılar. İşte bütün bu gruplar el ele verip dört yüz hektarlık alana sahip topluluğumuzu doyuruyor, giydiriyor, eğitiyor, barınacak yer sağlıyor ve güvende tutuyordu.

Hector buraya Arkadya adını vermişti ki anlamı "Bolluk Yeri" demektir. Doğruydur da. Çünkü burada ihtiyacımız olan her şeye sahiptik. Tabii Coca-Cola hariç. Ama sanırım teknik olarak buna bir *ihtiyaç* denemezdi ve bu konuda kesinlikle konuşamazdım.

Tapınağa girdiğimi gördüğünde annem bana gülümsedi ve beni yanına çağırmak için elini salladı. Benimkilerin biraz sağında duran ailesinin yanına giden Xander'a kafa salladım. Babam mümkün olduğunca az yer kaplamamız için beni önüne çekip kollarını omuzlarıma koydu ve ellerini göğsümün önünde birleştirdi. Babamdan yayılan sabun kokusunu içime çektim ve kendimi güvende hissederek ona doğru yaslandım. Hemen yanımızda ablam Maya'yla aynı pozisyonda duran anneme göz attım. Maya bir bacağı tam olarak işlevini yerine getiremez hâlde dünyaya gelmişti. O yüzden de ailemizin bir parçası olmasına rağmen, doğumdan gelen kusuru yüzünden fiziksel işler yapamadığı için tarlaları sulamak ya da insanlarımızın her zaman temiz içme suyu olduğundan emin olmak yerine kıyafetleri, yatakları ve dikilmesi gereken başka her ne varsa onları diken kadınlara yardımcı olmakla görevliydi. Sanırım etrafıma bakarsam dikilmesi gereken pek çok şey olduğunu görebilirdim ama buna fazla kafa yormamıştım. Maya benden bir yaş büyüktü ama Down Sendromu denilen şey yüzünden hem fiziksel hem de mental olarak benden çok daha küçük görünüyordu. Ebeveynlerim bana onun fazladan bir kromozomla doğduğunu söylemişlerdi. Başımı eğip ona baktım, o da kafasını kaldırıp burnunu kırıştırarak bana gülümsedi. Ben de ona geri gülümsedim ve uzanıp elini tutarak üç kez sıktım. Maya'nın yüzündeki gülümseme büyüdü ve o da benim elimi üç kez sıktı.

Bir iki ay önce evden dışarı çıkmak üzereyken bütün arkadaşlarımın önünde bana, "Seni seviyorum, Calder!" diye bağırmıştı. Arkadaşlarım gülmeye başlayınca Maya'nın yanına gidip ikimizin de bunun için artık fazla büyük olduğumuzu ve böyle davranmayı kesmesini söylemiştim. Ama bunu söyler söylemez yüzünde beliren hayal kırıklığı bana kendimi çok kötü hissettirmişti. O yüzden daha sonra ona bunu yine söyleyebileceğimizi ama daha gizli davranmamız gerektiğini anlattım. O günden sonra birbirimizin elini ne zaman üç kez sıksak "seni seviyorum" demek istediğimizi anlıyorduk. Bu bizim yeni gizli kodumuzdu.

Maya'da öyle bir şey vardı ki sanki o ekstra kromozomu seviyle dolup taşıyordu. Öyle doluydu ki bazen bağırırçasına içinden taşıyordu, bir türlü içinde tutamıyordu. Ama sanırım birini sevdiğinizde onun bütün kusurlarını, hatta en yüksek sesli olanları bile göz ardı edebiliyordunuz.

Arkamızdaki kapılar savrulup açılırken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü ve Hector Bias arkasındaki kasey üyeleriyle birlikte ortadaki koridordan ne istediğini bilir bir edayla yürümeye başladı. Hector tam bir lider gibi uzun boylu ve güçlü bir adamdı. Bazen ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun sarı saçları vardı. Gözleri parlak ve kristal mavi renkliydi ve baktığı kişinin içini görebiliyormuş gibiydi. Birkaç kez benimle doğrudan konuşmuştu. Kendimi onunla göz kontağı kurabilmek için zorlamak zorunda kalmıştım. O gözlerdeki bir şey size kendinizi değersiz hissettiriyordu. Sanki bu kadar güzel bir şeye uzun süre bakmaya layık değilmişsiniz gibi.

Kapılar arkasından kapandı ve hayal kırıklığıyla kaşlarımı çattım. Bugün onun yeni karısıyla tanışmayacak mıydık yani?

Hector kürsüsünün arkasındaki yerini alırken dört kasey üyesi de onun hemen arkasındaki yerlerine oturmuşlardı. Bize bakarken yüzünde öyle bir ifade vardı ki gururla daha dik durmama neden oluyordu. Hemen arkamda duran babamın da aynısını yaptığını hissettim. Günün birinde kasey üyelerinden birinin yerini alacak ve o podyumda Hector'ın arkasında ben de

oturuyor olacaktım. İçimde bu arzunun yükseldiğini hissedebiliyordum.

Hector kollarını havaya kaldırdı. Her şey sanki ağır çekimde hareket ederken sesi gürlledi. "Kutsanmış olanın önünde saygıyla eğilin. Gelinim ve anneniz. Eden!"

Konseyl üyelerinden ikisi ayağa kalkıp ortadaki koridordan kapıya doğru yürüdüler ve her biri büyük ahşap kapının kanatlarından birini açtıktan sonra kenara çekilip beklediler. Hep birlikte o yöne bakarken kalabalık daha da sessizleşmişti ve üzerimden adlandıramadığım bir his geçmişti. Sanki korku ve mutluluk karışımı bir histi.

Her şey tuhaf bir şekilde hareketsizdi.

Sonra aniden bir rüzgâr içeriye doldu ve beraberinde getirdiği kuru yapraklar koridorda uçuşup zemine kondu. Sanki o âna dek bütün dünya aynı anda nefesini tutmuş gibi, tapınağın önünde asılı duran rüzgârgülleri de çınlamaya başladı. Boynumu uzatmış herkesin baktığı şeyi görmeye çalışıyordum. Ve onu gördüğümde, Maya'dan bile küçük olan o kız yüzünde korku dolu bir ifadeyle koridorda yürüyordu. Ona bakarken gözlerim kocaman oldu. Tıpkı küçük bir gelin gibi beyaz, dantelli bir elbise giyiyordu ve açık sarı saçları omuzlarına ve sırtına dökülmüştü. Ve yüzü... Onun küçük yüzünün güzelliği karşısında kalbim göğsümde tekledi. Dudakları pembe ve dolgundu. Bakışları etrafı deli gibi tararken hafifçe titriyorlardı. Birdenbire gözleri benimkilerle buluştu ve o gözlerini kırıştırıp ben de gözümü bile kıpmadan ona bakarken nefesim kesildi. Bulduğum yerden gözlerinin rengini göremiyordum ama bakışlarındaki bir şey beni esir almıştı. Derken gözlerini çevirdi, böylece büyü bozuldu. O, koridorda ilerlerken kocaman bir nefes verdim. Artık sadece minik sırtını görebiliyordum.

Garip bir his bana onun arkasından koşmamı ve elini tutmamı söylüyordu. Sonra birdenbire daha hâlâ kız kardeşimin elini tuttuğumun ve sığığımın farkına vardım. Maya bana kötü kötü bakıyordu. Elimi gevşettim ve özür dileyen bakışlarla ona gü-

lüksedim. Sonra bakışlarımı sahnede Hector'ın yanında duran kıza çevirdim.

“Sevgili ailem,” dedi Hector, bize ışık saçarken kollarını yeniden kaldırmıştı. “Bugün görkemli bir gün. Bugün tanrıların ihtişamıyla dolu bir gün.” Yeniden hepimize tek tek baktı. “Bugün hepiniz Eden’la tanışacaksınız.” Elini yanında duran kızın küçük omuzuna koydu ve onun arkasına çekildi.

Kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım ve önce arkamda duran babamın sonra da annemin yüzüne baktım. Her ikisinin yüzünde de bu durumdan çok memnun olduklarını belli eden bir ifade vardı. Onların yüzündeki onaylayan küçük gülümsemeyi taklit ederek, ayakta duran Hector ve küçük kıza, kutsanmış olana, *Eden’a* doğru döndüm. Görünüşe bakılırsa ailemde bunun ilginç bir olay olduğunu düşünen tek kişi bendim.

Hector konuşmasına devam etti. “Biliyorum, belki annenizin bu kadar küçük ve bu kadar genç olması sizi şaşırtmış olabilir. Onun işaret taşıdığını ilk fark ettiğimde bu beni de çok şaşırtmıştı.” Tapınaktaki insanlara kocaman gözlerle bakan Eden’ı döndürdü ve onu konsey üyelerinin oturma düzeninin tam ortasındaki bir sandalyeye oturttu. Kız gelişigüzel oturdu ve ellerini kucığında birbirine kenetledi. Belki de elleri hafifçe titriyor olabilirdi. Durduğum yerden bunu anlamak güçtü. Dantel elbisesinin etekleri yere yayılmıştı.

Hector yeniden bize dönüp konuşmaya başladığında gözlerimi Eden’dan ayırmakta zorlandım. Hector düşünceli görünerek yeniden kürsüsünün arkasına doğru yürüdü. “Tanrıların planı bizim için daima açık değildir ya da tahmin edilebilir hatta kolayca anlaşılabilir de olmayabilir. Ama tanrılar her zaman en iyisini bilirler, öyle değil mi?”

“Evet, babamız,” dedik hep birlikte.

Hector başını salladı ve rahat bir şekilde öne doğru yaslanarak kollarını kürsünün üstüne dayadı ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Evet, tanrılar her zaman her şeyin en iyisini bilirler ve tanrılar her zaman bizim ihtiyaçlarımızı karşılarlar. Bu yüz-

den Eden'ı gördüğüm ve kehanette kutsanmış olanda var olacağı söylenen omuzundaki işareti –kusursuz denge ve uyuma sahip– tanıdığım gün, kaldığım eve geri dönüp tanrılara şükretmiştim. *Bu nasıl olabilirdi?* Kutsanmış olan, benim gelinim, karım, bizi Cennet Bahçeleri'ne götürecek olan nasıl olurdu da sadece bir çocuk olabilirdi? Sevgili ailem, benim aklımda da eminim sizin kiyle aynı sorular vardı."

Hector hafifçe kollarını havaya kaldırdı ve hafifçe kürsüye çarptığında bizi korkuttu. Sesini yükselterek konuşmasına devam etti. "O akşam tanrılara dua ettim. Lütfen bana rehberlik edin diye! Bana halkımı yüzüstü bıraktırmayın. Benim sevgili ailem, benim varlığımın yegane sebebi sizsiniz!" Hafifçe başını öne eğdi, yaşadığı duygusal anlar onu hırpalıyor gibiydi. Kafasını yeniden kaldırdığındaysa gözlerinin içi parlıyordu.

"Bütün gece ağladım ve dua ettim. Ve sonunda... sonunda tam şafak sökerken, tanrılar benimle konuştu." Hector gözleriyle salonu taradı. Nefesimi tutmuş, tanrıların ona ne söylediğini duymak için bekliyordum. Gerçekten iyi bir şey demiş olmalıydılar.

"O seçilmiş olan, dediler. Onun ismi Eden ve o seçilmiş olan."

Durdu ve yeniden etrafına baktı. Sonra arkasına dönüp Eden'a doğru kolunu uzattı. Sanki onu bize yeniden tanıtıyordu.

"Ve o yüzden gelip bizimle yaşaması gerekiyordu. Yetim kalmış, bu dünyada kimsesi olmayan bir çocuk. On sekiz yaşına geldiğindeyse benim sevgilim, gelinim ve tek eşim olacak. Ve kehanetin dediği gibi, büyük sel gelip bu dünyayı, bütün hayvanları ve insanları yok etmeden önce karı koca olarak iki ay altı gün birlikte yaşayacağız. Ardından tanrıların sevgili kulları olarak acının, mücadelenin ve hiçbir zaman gözyaşının olmadığı görkemli Cennet Bahçeleri'ne gideceğiz."

Hector'ın büyük sel felaketi ve Cennet Bahçeleri'ne yapacağımız yolculuktan bahsettiği zamanlarda olduğu gibi yine ürpermiştim. Ancak şimdi bir süre söz konusuydu ve büyük sel baskınına daha yıllar olduğunu biliyorduk. Eden henüz sekiz yaşın-

dan büyük olmazdı... Muhtemelen yedi yaşına basmak üzereydi. Çok küçüktü. Omuzlarımın gevşediğini hissettim.

“Eden, her tapınak toplantısında şeref kürsüsündeki yerinde oturacak ve ona namus ve sevgiyle bakılacak. Lütfen onu hak ettiği gibi şefkatle karşılayın.”

Hepimiz dizlerimizin üzerine çöktük ve başımızı eğdik. Maya bacağına bükemediği için annem Maya’yı kucağına aldı. Hector, “Ayağa kalkın,” diyene kadar birkaç dakika boyunca diz çökmeye devam ettik. Ayağa kalktığımızda yeniden Eden’a baktım. Etrafına bakınırken şimdi yüzünde daha da büyük bir merak vardı.

Nasıl bir yerden geldiğini merak ediyordum. Bir evde mi ya da bir apartman dairesinde mi yaşıyordu? Küp şeker yiyip Coca-Cola içiyor muydu? Keşke onunla konuşabilseydim ve istediğim soruyu sorabilseydim. Ama tabii ki böyle bir şey mümkün değildi.

Benim aklım küp şekerlere ve Coca-Cola’ya gittiği sırada Hector’ın yeniden konuşmaya başladığını fark ettim. “Eden’in varlığı yeterince büyük sürpriz değilmiş gibi bu muhteşem günde size bir haberim daha var.” Duraksadı. “Seyahatlerimde Teresa’yla karşılaştım. Teresa, sevgili kızım, buraya gelir misin lütfen?”

Kumral saçlı, yanakları içine içine çökmüş zayıf bir kadın ayağa kalktı ve Hector’ın durduğu yere doğru yürümeye başladı. Teresa ona katıldı ve kalabalığa utanmış gibi bir bakış attıktan sonra başını önüne eğerek gözlerini yere dikti.

“Buraya gelmeden önce Teresa’nın çok kötü bir hayatı vardı,” dedi Hector, başını taşınması oldukça güç bir üzüntüyle sallayarak. “Onu arka sokaklardan birinde para için ahlaksızca cinsellik teklif ederken buldum.” Aramızdan birkaç kişi onaylamayan sesler çıkarıp kafalarını iki yana sallarken Teresa karşımızda daha da küçüldü. “On altı yaşından beri uyuşturucu için bedenini satıyordu. Şimdi otuz altı yaşında.”

Hector onun arkasına doğru yürüdü ve babacan bir tavırla

onun kemikli omuzlarından birini tuttu. Sonra onu bırakıp sahenin kenarındaki kaideler üzerine sıralanmış çiçek vazolarına doğru yürüdü. Kusursuz beyaz zambaklardan birini demetinden dikkatlice çıkardı ve elinde çiçekle birlikte yeniden Teresa'ya doğru yürüdü.

Gözlerim Hector'ın her hareketini dikkatle izleyen Eden'a kaydı. Elleri hâlâ zarif bir şekilde koyduğu kucağında duruyordu ve titremesi geçmiş gibiydi.

Hepimiz Hector'ın elindeki zambağın kusursuz güzelliğine bakarken Hector tam önümüzde durdu ve çiçeği yavaşça burnuna doğru götürerek derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı ve başını arkaya doğru eğdi.

Gözlerini açmadan önce birkaç kalp atımı boyunca orada öylece dikilmeye devam etti ve sonra sıranın önünde duran Jeffrey Parker'a doğru yürüdü. Zambağı ona uzatıp başıyla işaret etti. Jeffrey başıyla ona karşılık verdi ve zambağı hemen arkasında duran bir başka adama uzattı.

Zambağın tapınağın içinde elden ele dolaşmasını izlerken hepimiz sessizdik. Zambak bir adamdan diğerine geçmiş ve en nihayetinde Hector ön sırada duran Boris Friedman'ın elinden onu geri almıştı.

Hector üzgün bir şekilde zambağa baktı. Çiçek şimdi eğilip zarar görmüştü. Yapraklarından biri aşağı doğru dönmüştü ve her an kopacak gibiydi. Gerçekten üzücü görünüyordu. Tekrar burnuna doğru götürüp çiçeği kokladı. Sonra sanki tatlı kokusu kaybolmuş gibi kaşları çatıldı.

Kafasını çevirip doğrudan Teresa'ya, ardından da zambağa baktı. "Şimdi bu zambağı kim ister?" diye sordu alçak bir sesle. "Kim kullanılmış, onun bunun elinden geçmiş bir çiçeği sevmek ister?" Zambağı öne doğru uzatıp hepimize soran gözlerle baktı.

Bir damla gözyaşı Teresa'nın yanağından aşağı doğru süzülürken dudağını ısırdı ve bakışlarını yeniden yere eğdi.

Artık on yaşına geldiğim için bu metaforun ne anlama geldiğini biliyordum. Teresa'nın bu kullanılmış zambak olduğunu

ve kendisinin de bunun farkında olduğunu biliyordum. Ve tarırların yeşil vadisinde, o zamana kadar ki davranışları ne olmuş olursa olsun hiç kimse kullanılmış bir zambak olmayı istemezdi. Ya da en azından bu konuyu ilk kez sorduğumda annem bana bu şekilde açıklamıştı.

“BÖYLE BİR ÇİÇEĞİ KİM İSTER? BÖYLESİNE PİS VE KİRLİ BİR ŞEYDE GÜZEL BİR TARAF BULMAYI KİM BAŞARABİLİR?” diye güreledi Hector ağzından tükürükler saçarak. Sözlerindeki yoğunluk hepimizi büyülemiş gibi onu seyrediyorduk.

Teresa boğazından küçük bir hıçkırık kaçırdı. Ama ben bu konuşmaya daha öncede şahit olmuşum ve her defasında bu konuşma beni ele geçirmiş olsa da herkes gibi ben de sadece bekliyordum.

“Kim?” diye sordu Hector daha alçak bir sesle. “Kim?”

İşte şimdi bizim sıramız gelmişti. “Sen yapabilirsin, babamız! Ve biz yapabiliriz, babamız!” dedik hep bir ağızdan sevinçle.

Teresa kafasını kaldırdı ve etrafına bakınırken şaşkın görünüyordu. Ağzı açıldı ve bakışları ona doğru yürüyen Hector’a doğru uçtu.

“Bu doğru, sevgili çocuğum. *Ben yapabilirim. Biz yapabiliriz.* Hepimiz seni sevebiliriz, çiçeğimiz, seni sevgiyle yeni baştan yaratabiliriz, *ailemizle, amacımızla ve sahip olduklarımızla.*” Ve sonra arkasına sakladığı zambağı çıkardı ve çiçek tıpkı vazodan çıktığı gibi kusursuzdu. Yenilenmiş, taptaze ve çok güzeldi.

Bu kısmını çok seviyordum ve her zaman omurgamdan aşağı tuhaf bir soğukluğun yayılmasına neden oluyordu. Bu bir hikâyede denk geldiğiniz ters köşe anlardan birine benziyordu. Kalbinizin deli gibi çarpmasına neden oluyor ve bunu hemen birilerine anlatma isteğinizi kabartıyordu. Hector sahneye ne zaman yeni birilerini çıkarsa ters köşe bu kişilerin hayat hikâyesi olurdu. Bu da en iyisiydi. Genellikle ağlarlar ve durum öylece tekrarlanır dururdu.

Doğal olarak.

Teresa’nın nefesi kesilmişti ve onun da diğerleri gibi hisset-

tiğini görebiliyordum. Hıçkırıklara boğulurken gözyaşları yanaklarından daha da hızlı akıyordu. Hector kollarını ona sardı ve onu nazikçe kucaklayarak tekrar etti, “Ben yapabilirim, biz yapabiliriz, ben yapabilirim, benim sevgim yapabilir.”

Hector kalabalığın arasında bulunduğum yöne doğru baktı ve suyu getirmek için sıranın bana geldiğini biliyordum.

Babam kollarını omuzlarımdan çekti. Ben de tapınağın arka tarafındaki mermer çeşmeye gittim. Çeşmenin yanında duran küçük kupayı suyla doldurdum. Sonra onu Hector’ın yürüdüğü merkez podyuma doğru götürdüm.

“Benim su taşıyıcım,” dedi Hector bana gülümseyerek. Ben de ona gururlu bir gülümsemeyle karşılık verdim. Sonra kenara çekilip başımı eğdim, ellerimi önümde kenetledim ve beklemeye başladım.

Hector, Teresa’ya arındırıcı sudan verirken, başımı aşağıda tuttum ancak bakışlarım sağ tarafımdaki Eden’daydı. Gizlice ona daha yakından bakmaya çalışıyordum. Bana gözünü bile kırpmadan bakıyordu. Bakışlarım onunkilerle buluştu. Hemen bakışlarımı başka yöne çevirdim ancak dudaklığımın hemen kenarında beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Yeniden ona bakacak cesareti kendimde bulduğumda onun da dudaklarında utangaç, küçük bir gülümseme olduğunu fark ettim.

Hector, Teresa’yı kucaklayıp kupayı yeniden bana doğru uzatırken başımı önüme eğmek için kendimi zorlamam gerekti. Teresa yanaklarından akan gözyaşlarını silerken Hector basit bir el hareketiyle onu bize yeniden takdim etti.

Böylece tıpkı ondan öncekiler gibi Teresa baştan yaratılmıştı ve artık ailemize katılabiliirdi. Maya ve ben bu toplulukta doğmuştuk ama annem kendi kendine burada olmayı seçenlerde daha özel bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Diyordu ki, tanrılar Hector’ı onların karşısına çıkarıyordu ama onu takip edip etmemek kendi özgür iradelerine kalıyordu.

Yeniden ailemin yanına döndüm ve ardından akşam yemeği hazırlıkları için hepimiz sessizce tapınağı terk ettik. Yürürken

dönüp arkama bakıyordum ve her ne kadar arkadan gelen insanlar görüş alanımı kısıtlasalar da Eden'la birkaç kez göz göze gelmeyi başarmıştım. Onun da benim gidişimi izleyip izlemediğini merak etmiştim.